

Ja a moja trieda

Diana Mašlejová
Ilustrovala Hedviga Gutierrez

Albatros

Ja a moja trieda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Diana Mašlejová

Ja a moja trieda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

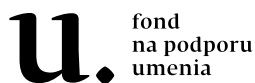
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Diana Mašlejšová
Ilustrovala Hedviga Gutierrez

Ja a moja trieda

Albatros

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Text © Diana Mašlejová, 2025

Illustrations © Hedviga Gutierrez, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4585-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4600-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Priestor pre začiatok dôležitých rozhovorov často vytvárajú príbehy.

Niekedy je to na prvý pohľad bezvýznamná situácia o tom, čo dnes vášmu dieťaťu povedali spolužiaci a ako na ňu bolo vhodné zareagovať. Niekedy je to riešenie drobných konfliktov vo vašej triede z pozície učiteľa alebo učiteľky. Ako k takýmto situáciám pristupovať z pohľadu dospelých? A naopak, ako im lepšie rozumieť v pozícii dieťaťa?

Celkovo osemnásť príbehov v tejto knihe popisuje skúsenosti detí, ktoré prežívajú pocit odlišnosti od svojich rovesníkov v rôznorodých situáciách: od odlišností týkajúcich sa fyzického vzhľadu, cez školský výkon, rodové stereotypy, osobnosť, až po zmeny vo vzťahoch k blízkym osobám.

Na základe skúseností z praxe školského psychológa vidím potenciál práve v tom, že príbeh umožňuje takýto rozhovor začať a môže inšpirovať spôsob, ako ho citlivo uchopiť. Potreba niekam patriť je veľmi dôležitá práve počas prvých rokov školskej dochádzky. V tomto období deti prvý raz intenzívne prežívajú odmietnutie zo strany rovesníkov, veľmi túžia byť „ako ostatní“ v skupine a necítiť sa menejcenne. Texty sú tak smerované najmä deťom na I. stupni základných škôl.

Tieto príbehy môžu byť okrem individuálnych rozhovorov aj užitočným materiálom pri práci s celou triedou, keďže ponúkajú konkrétne situácie a príklady, ktorým deti v tomto veku lepšie rozumejú. Príbeh iného dieťaťa pomáha adekvátne reagovať v podobných situáciách a budovať sociálne zručnosti, ale aj lepšie rozumieť vlastným emóciám.

Obdobné situácie v bežnom živote však na rozdiel od načrtnutých príbehov nemajú vždy jednoduché a rýchle riešenia a sú veľmi individuálne. Zvyčajne si vyžadujú veľa času, vzájomných rozhovorov a podpory zo strany dospelých. Niekedy je vhodným riešením osloviť odborníkov, ktorí vedia poskytnúť ďalšiu podporu. Priamo na školách to môže byť školský psychológ, špeciálny pedagóg, logopéd, ale aj liečebný pedagóg, výchovný alebo kariérny poradca a v neposlednom rade triedni učiteľia a učiteľky.

Detské zranenia z perspektívy dospelého niekedy vyzerajú menej dôležité, ako v skutočnosti sú. To, čo sme zažili ako deti, ovplyvňuje naše emócie a myslenie aj v dospelosti často bez toho, aby sme si to uvedomovali. Aj preto je dôležité usilovať sa spolu s deťmi rozumieť svojim emóciám a vytvárať bezpečný priestor, v ktorom môžu vnútorne rásť.

Mgr. Silvia Harvanová, PhD.

Katedra psychológie, Filozofická fakulta Univerzity Komenského v Bratislave

Som v triede nový

Na Slovensko som prišiel len pred pár mesiacmi. S rodičmi sme sa sťahovali kvôli tatinovej práci. Všetko bolo zrazu iné — nová detská izba, nové mesto, nová škola a noví spolužiaci.

Mamina je Slovenka, takže po slovensky trochu viem. Mnohým slovám však nerozumiem. Pani učiteľka ma najprv predstavila a ja som lámanavo vysvetlil, že sa volám Frederik a mám rád lakros. Mal som pocit, že moji noví spolužiaci sa na mne smejú. Hanbil som sa. Chichotali sa na tom, že som skomolil niektoré slová, alebo im len pripadáam smiešny? Cítil som sa sám a nič som nechcel viac, ako sa skryť niekde pod lavicu alebo do dreveného domčeka na strome, ktorý mi kedysi dávno vyrobil môj dedko v Anglicku.

„Hej, Frederik, prečo sa tak hrbíš? Nie je to zdravé!“ započul som zrazu za sebou čísi hlas. Bol to môj nový spolužiak. „Volám sa Roman, ale všetci ma volajú Romčo.“

Usmial som sa naňho. Pôsobil priateľsky.

„Najradšej by som sa prepadol pod zem. Ráno sa na mne všetci v triede smiali,“ priznal som sa mu.

Na moje prekvapenie Romčo iba mávol rukou.

„To si nesmieš tak vážne brať. Nesmiali sa na tebe. Zabávali sa na lakrose. Nikdy o tom športe nepočuli.“

Šokovane som naňho vypleštil oči.

„Nikdy nepočuli o lakrose? V našom meste sa predsa lakros hral na každej škole! Naučím ťa hrať lakros, chceš? Palice si môžeme vyrobiť aj sami,“ navrhol som Romčovi a on nadšene súhlasil.

Spokojne som si vydýchol. Vyzerá to tak, že môj nový domov bude nakoniec celkom fajn.

Sťahovanie je veľká zmena. Cítiť sa v takýchto situáciách osamotene je celkom bežné. S pomocou rodičov, nových kamarátov a pekných zážitkov si deti časom vybudujú nový domov.